

[Viggo Starcke.]

spurgt. Nu er det sådan, at når man ønsker en bestemt politik gennemført, må man markere den og stå fast på den. Vi synes, at frivillighedsprincippet, således som vi altid har fremhævet, er en menneskeret og et moralsk standpunkt, og dertil er, som udviklingen er gået, kommet en lang række, hvad skal man sige, opportunitetsbetragtninger med hensyn til effektiviteten af frivillige og tvangsudskrevne styrker, idet en frivillig styrke med de moderne våben må siges at have en langt større effektivitet end en tvangsmæssigt udskrevet. Hele problemet kan ikke siges at være et egentlig partipolitisk problem, og jeg vil derfor gerne afgive den erklæring, at retsforbundet ikke vil misbruge dette spørgsmål i den partipolitiske agitation, da vi mener, at landets interesser ikke er tjent med, at det drages ned i dette plan; jeg vil gerne sige, at dette gælder overfor de i udvalgets flertal repræsenterede 3 partier.

I anledning af et ændringsforslag, som er stillet fra kommunistisk side om folkeafstemning, vil jeg gøre opmærksom på, at det var os, der i sin tid, da Atlantpagten var til diskussion, rejste kravet om folkeafstemning. Det var ikke det kommunistiske parti, og det var ikke, således som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen synes at erindre, det radikale venstre, men det var retsforbundet, der rejste dette krav, og det, vi stod overfor dengang, var den virkelige store, principielle afgørelse af, om Danmark skulle forlade sin isolerede neutralitetslinje, eller om vi skulle tilslutte os et pagtsystem som Atlantpagten.

Ved en sådan principiel afgørelse er en folkeafstemning en naturlig ting, og den burde have været foretaget dengang. Det lykkedes ikke at gennemføre den, og vi står i dag overfor det faktum, at Danmark er medlem af Atlantpagten, og at vi må føre vor politik på den basis. De forslag, som føres frem i det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning, angår derimod saglige detaljer indenfor et hele, som ikke i samme grad egner sig til en folkeafstemning.

Retsforbundet er principielt tilhænger af, at folket spørges, og at folket i hvert fald får en anledning til at afgive sit rådgivende skøn, men vi mener, at det særlig er overfor de store, afgørende spørgsmål, at dette syn skal anlægges, uden at vi dog vil afvise, at det også kan gælde for mindre problemer.

Når dette forslag nu stilles fra kommunistisk side, er det naturligt, at man overvejer, i hvis interesse det stilles. Jeg har her i min hånd en buket af udtalelser og reso-

lutioner fra forskellige grupper, som kalder sig Fredens Tilhængere i Danmark, hvori de protesterer mod noget, som de kalder militarisering og oprustning af Vesttyskland, Vesttysklands oprustning, Vesttysklands militarisering. Jeg har prøvet at sætte en rød streg under ordet „vest“ i alle disse resolutioner, og det viser sig, at der ikke er en eneste af resolutionerne, der omtaler Østtyskland. Så studser man jo og kommer til at tænke på Stockholmappellen, som ingenlunde var en fredsappel, der rettedes mod alle våben, men som var en fredsappel, der rettedes mod de våben, som Sovjetunionen ikke var tilstrækkelig stærk i, og derfor ser vi fra vor side med en vis skepsis på tendensen i det ændringsforslag, som er stillet fra kommunistisk side. Det kommunistiske forslag vil vi derfor ikke støtte.

Nu kommer dertil yderligere et forslag fra kommunistisk side om en dagsorden. Jeg skal ganske kort sige, at efter vort skøn ligger det problem, som dagsordenen berører, udenfor vort myndighedsområde, og vi ønsker derfor ikke at stemme for den.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen udtalte i sin tale, at efter hans skøn var det ikke alene befolkningens ret, men ligefrem befolkningens pligt at rejse sig og gøre revolution, hvis den var genstand for undertrykkelse. Jeg vil gerne rette det klare og tydelige, direkte spørgsmål til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, om han mener, at det danske folk er undertrykt, eller om han ikke mener, at det er undertrykt, og om han er tilhænger af, at det danske folk skal anvende revolution som et parlamentarisk middel.

Elgaard: Jeg var allerede før de taler, der er holdt i dag fra det radikale venstres og fra kommunistisk side, klar over, at disse partier ikke kunne tiltræde forslaget til beslutning vedrørende fælles forsvarsstyrker i Vesteuropa. Jeg er også blevet klar over, at når en kommunistisk taler har en time til sin rådighed efter forretningsordenen, er han omtrent i stand til at ordne hele jordkloden, lige fra frigørelse af de undertrykte asiater til revolution i europæiske stormagtslande. Jeg er også klar over, at det danske kommunistiske parti er overmåde taknemligt for den frihed, der hersker i de demokratiske stater i Vesteuropa, og jeg er sikker på, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil have vanskeligt ved at hævde, at en tale, der i samme grad afveg fra Sovjetlinjen, som hans tale afveg fra den officielle danske linje, kunne holdes i Sovjetunionen eller i den krans af stater, som ligger langs Sovjet-